

Tróndar kvæði

Tróndur klæðist árla morgun,
reikar innan høll;
hundraðtals av norðoyingum
sløðast runt um vøll.

*Her er gott at dansa!
Stovan hon er nýggj,
stokkar eru av stáli gjørdir,
takið er av blýggj.
Her er gott at dansa!*

2. Tróndur dregur brók á lær,
báðar føtur skøðir;
nýa bláa búneti
hann setir sær á høvur.

3. Kappan hann um herðar legði,
ringar greiptu armin;
silvurmalja, spennu gylt
prýddu breiða barmin.

4. Gyrðir hann sær svørð við lið,
gongur út úr skála,
stevnir í tann mannflokk,
um víðan vøll man vála.

5. "Heilir, sælir, mínir menn!
Á hesi morgunstund
skulum vær nú til Havnar suður
á tann trúnarfund.

6. Skulum vær níga Ólavi kongi,
skulum vær honum lúta?
Skulum vær krúpa so í krógv,
tá man mangur súta!

7. Sigmundur er nú fallin frá,
sveik hann land og trúgv;
svíkja vit tað líkaso,
svíður tað onkrans búgv.

8. Samráð er nú besta ráð;
lat okkum saman halda,
seta skjöldur for Ólav kong,
sum vil øllum valda!

9. Landið, vit her búgva í,
og fedrar várir áttu,
geva vit ikki Ólav' kongi
bæði við jørð og smáttu.

10. Bera svørð á Sigmund frænda,
ber mær ikki til;
men at føra orðið fram,
eg fegin gera vil.

11. Eg havi farið landið víða,
leitt alt fólk á veg;
allir norðan Hórisgøtu
vilja so sum eg.

12. Vápnadir vit allir gyrða
Sigmund í ein ring,
treingja hann við vápnnum hart
og sjálvir halda ting.

13. Ikki hansara skarlaksbúna
og hans tríati menn,
ikki eru vit falnir so,
at vit teir óttast enn."

14. Mælti bóndin í Ónagerði
- svørðið skein sum logi -:
"Ikki skal Sigmund' rósa av,
hann fremur kongaboðið.

15. Tróndur, før tú orðini,
verjuna vit føra.
Bjarni letur heilsa tær,
hann vil tít fylgi nøra."

16. Legði út av Norðragøtu
knarraflotin fríði;
allir skuldu á Havnarting
at standa í trúnarstríði.

17. Tróndur vindur segl í topp,
knørrur fór á glið,
legði inn á Lambavík
at taka bóndan við.

18. Flotin kom frá Eystnesi
gjøgnum Álin harða;
Kúrin sá á Kúrbergi,
lat boð til Havnar fara.

19. Annar flotin úr Sundalagnum
skúmandi um stokkar;
fyri sjálvum Skansatanga
møttust skipaflokkar.

20. Tróndur heilsar øllum blítt:
"Hoyrið meg, garpar snjallir,
latum oss landa í Álakeri,
síðan fylgjast allir!"

21. Tróndur skipar fólkið alt,
sum hann var vanur at gera:
"Sigurður, mín bróðursonur,
skal oddamaður vera."

22. Sigurður gyrðir svørð við lið,
vigar í hendi spjótið:
"Hann býr ikki sunnanfjørðs,
mær kann standa ímóti."

23. Mælti tá bóndin í Kollafirði:
"Nú er tú fittur at hána;
hevði tú verið í Hjörungavág',
tá mundi hjartað bráðnað.

24. Tú skuldi staðið við Sigmunds lið
á Búa digra knørri;
har vóru mætari menn enn tú,
ið fullu fyri svørði.

25. Eg var við á Eiriks knørri,
havið reyk sum fonn;
vart tú har, tá kvíði eg,
tú styttist eina sponn."

26. Blíðliga mælti Tróndur gamli:
"Latum oss røðum venda!
Nú viljum vær á Reynið upp
at vitja Sigmund frænda!"

27. Tróndur heilsar Sigmundi
so blíðliga í gaman:
"Lukkustundin var nú hon,
at vit her hittust saman.

28. Lat okkum hoyra røðu tína,
hvat tín vilji er;
eingin maður heima situr,
allir eru her."

29. Sigmundur steig á tingsteinin,
bar hann upp á mál:
"Tað, eg havi at føra fram,
geldur lív og sál.

30. Eg havi verið hjá Ólavi kongi,
fróður maður er,
setti meg til høvding sín
yvir oynnum her.

31. Sendi hann sína blíðu heilsu
øllum her á landi,
bjóðar øllum føroyingum
tað trúskaps vinarbandið.

32. Har tók eg ta nýu trú
undir krossins merki;
henni víkja allir gudar,
líka Tór hin sterki.

33. Sukku teir í Hjörungavág'
í tí harða dysti;
allir ruku teir í stríð'
undan hvítum Kristi.

34. Tað er Ólav kongsins boð,
og mítt eg leggi til,
at hvør maður her á landi
trúnna skifta vil.

35. So eg einki meira veit
tykkum fram at bera;
veljið nú, tit góðu menn,
hvat tit vilja gera!"

36. Tróndur steig á talarsteinin,
mjúkur sum ein viðja:
"Hoyr, tú, frændi, gætur gev
tí, sum eg vil siga!"

37. Takka fyri røðu tína
geri eg nú fyrst;
men at hon lítið batar her,
tað man vera vist!

38. Gamlar gudar, gamlan sið
halda vit uppá;
tað vóru ikki várir gudar,
ið sukku í Hjörungavág'.

39. Trúgvir eru mangar til,
hvør hevur fyri seg sjálvan;
eingin skiftir trúnarorð,
sum hann skiftir bjálván.

40. Ikki bóndin á Selatrað
vil sína lund forskjóta;
ikki bóndin í Hósvík
hovið niðurbróta.

41. Eingin okkara skiftir trúgv,
kanst tú líta á;
lýð tú heldur míni orð:
slepp tær hiðan frá!

42. Áðrenn vit við vápnum lemja
teg og tínar menn,
svør tú so ein trygdareið,
tær treytir leggi eg enn!

43. At tú ikki boðini slík
skal her á oyum bera,
svør nú, frændi, um tú vil;
vel, hvat tú vilt gera!

44. Vilt tú heldur vápnum skifta,
ger nú, sum tú vil!
Henda kann, tú fólir tað,
føroyingar eru til."

45. Sigmundur steig á talarsteinin,
hugdi út um ting,
stóð hann sjálvur gyrdur í
ein alverjaðan ring.

46. Mátti hann við hond og munn
vitnisfast tað gera,
at hann aldri kristniboð
aftur skuldi bera.

47. Fór hann sorgarbundin heim,
kúrði nátt og dag
yvur kristniboðið, sum
hann sveik í fyrsta slag'.

48. Tróndur siglir glaður heim,
helt seg hava vunnið;
ofta verður svikin hann,
ið svikin ber í munni.

49. Tróndur setist í skála niður,
høgt av gleði glettir,
vardi neyvan, hvat ið hann
hendi árið eftir.

J.P. Gregoriussen – Jóan Petur uppi í Trøð – (1845-1901) yrkti. Kvæðið er prentað í 1922 í Varðanum nr. 2, og har munnu nógv hava lisið og lært seg tað. Seinni er tað komið í mest allar kvæðabøkur. jd.